

Arrest

nr. 187 614 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2014 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 30 mei 2013 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam 28 maart 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, met

toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 11 april 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.5.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[M.M.] [...]
nationaliteit: Angola
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.7.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [M.M.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 27.3.2014 in gesloten omslag)”

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat het de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt : "Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van

herkomst", terwijl overeenkomstig artikel 9ter, §2 ter van de Vreemdelingenwet "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Dat artikel 9ter § 2 van de Vreemdelingenwet 3 gevallen voorziet, waarin medische regularisatie mogelijk is, namelijk :

- 1) Terugkeer naar het land van herkomst brengt de patiënt in levensgevaar.
- 2) Terugkeer naar het land van herkomst brengt de fysieke integriteit van de patiënt in gevaar.
- 3) Terugkeer naar het land van herkomst betekent voor de patiënt een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat in het medisch verslag van dr. [P.C.] (stuk 2 in bijlage), het volgende geschreven staat:

"Wat ziekteverzekering betreft, zijn er 2 grote verzekeringsmaatschappijen, ENSA Seguros de Angola en AAA Seguros SARL, die in Angola ziekteverzekeringen en overlevingsverzekeringen aanbieden, zowel aan individuen als aan groepen. De betaling geschiedt halfjaarlijks of jaarlijks. De berekening gebeurt volgens leeftijdsgroep en verzekeringscategorie.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp."

Dat verzoeker wel degelijk arbeidsongeschikt is, en indien zij zou worden teruggestuurd naar Angola niet de levensnoodzakelijke geneesmiddelen zou kunnen aankopen omdat zij niet in haar eigen behoeften kan voorzien. Het medisch verslag van dokter [P.F.] (stuk 3 in bijlage), dat dateert van 5 mei 2014, zegt hierover het volgende :

"Par la présente je certifie que Madame [M.] présente une pathologie hématologique qui la place en menace vitale à moyen terme si elle ne bénéficie pas d'un traitement approprié.

Par ailleurs, cette pathologie hématologique et ses multiples conséquences la placent en incapacité totale et permanente de subvenir à ses besoins. Elle est donc dans l'incapacité de travailler. "

Vermits het medisch verslag gewag maakt van het ontbreken van een attest van arbeidsongeschiktheid, en in beroep zulk attest wel degelijk wordt ingebracht, kan de verwerende partij onmogelijk stellen dat het 3de lid van §2 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hier niet van toepassing is. Verzoekster lijdt immers wel degelijk aan een aandoening die in haar land van herkomst kan leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling, omdat zij ten eerste niet de financiële middelen heeft om een accurate behandeling te bekostigen en ten tweede deze financiële middelen ook niet kan verwerven omdat zij arbeidsongeschikt is.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens nagelaten om een onderzoek te doen naar hoe een alleenstaande vrouw met sikkelcelanemie, die bovendien arbeidsongeschikt is, aan de noodzakelijke middelen kan geraken om medicijnen te kopen om een menswaardig leven te kunnen leiden in Angola. Het zorgvuldigheidsbeginsel zegt het volgende:

"De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen: correcte behandeling van de burger, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen, procedure goed volgen en deugdelijke besluitvorming".

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken geen zorgvuldig onderzoek uitvoerde naar de feiten en de belangen, zo werd er zomaar vanuit gegaan dat verzoekster kon gaan werken of nog familie had waar zij de financiële middelen kon gaan halen om haar ziekte te behandelen, wordt hier het zorgvuldigheidsbeginsel wel degelijk geschonden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door de 9ter aanvraag van verzoekster ongegrond te verklaren artikel 9ter §2 van de Vreemdelingenwet schendt en tevens de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt.”

4.1.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

De beschouwingen van verzoekster laten de Raad niet toe een schending van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

4.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (cf. *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Verzoekster stelt in wezen dat het advies van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer, waarop de bestreden beslissing is gegrond, niet tot stand kwam ingevolge een zorgvuldig onderzoek van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij houdt immers voor dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk heeft gesteld dat zij geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd en zij verwijst naar een medisch attest dat op 5 mei 2014 door de arts die zij consulteerde werd opgesteld.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster door een attest aan te brengen dat werd opgesteld nadat de bestreden beslissing werd genomen niet aantoont dat de door verweerder aangestelde controlearts verkeerdelijk motiveerde dat geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid voorlag op het ogenblik dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf werd behandeld.

Tevens moet worden geduïd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met het medisch attest van 5 mei 2014 dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Daarnaast dient te worden benadrukt dat de door verweerder aangestelde geneesheer niet louter heeft gesteld dat kan worden aangenomen dat verzoekster toegang zal hebben tot de vereiste medische zorgen omdat niet blijkt dat zij niet zelf door middel van een inkomen uit een tewerkstelling bepaalde medische kosten kan dragen. Deze arts heeft immers tevens gewezen op het feit dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster niet zal kunnen terugvallen op familie, vrienden of kennissen voor tijdelijke opvang en hulp voor het verkrijgen van de nodige zorgen of voor financiële hulp. Deze vaststelling vindt ook steun in de stukken van het aan de Raad voorgelegde dossier waarin kan worden gelezen dat leden van een religieuze gemeenschap waartoe verzoekster behoorde bereid waren om voor haar geld in te zamelen zodat zij naar België kon reizen om bepaalde medische zorgen te genieten. Verzoeksters grief lijkt derhalve te zijn gericht tegen een overtollige overweging in het advies van de ambtenaar-geneesheer dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing en kan dus hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Haar stelling dat niet werd onderzocht hoe zij aan de nodige medische zorgen kan geraken mist, gezien voorgaande vaststellingen, feitelijke grondslag.

Verzoeksters uiteenzetting leidt niet tot de conclusie dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid, dat niet met alle bij haar aanvraag aangebrachte dienstige stukken rekening werd gehouden of dat de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

"Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt : "Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, terwijl het overeenkomstig artikel 3 van het EVRM verboden is om iemand op onmenselijke manier te behandelen.

Dat in het medisch verslag van dr. [P.] (stuk 2), het volgende wordt verteld over de behandeling van sikkelcelanemie in Angola:

"Gespecialiseerde opvolging en behandeling is beschikbaar. Opvolging kan bij de internist en voor het cardiale probleem is opvolging bij een cardioloog beschikbaar. Bloedtransfusies zijn beschikbaar evenals 'Cardio aspirine morfine en 'Hydrea "

Dat er in het medisch verslag, noch in de bestreden beslissing van DVZ wordt vermeld hoeveel de kosten zullen zijn van een specifieke behandeling voor sikkelcelanemie. In het medisch verslag wordt wel vermeld hoeveel "courante medische ingrepen, "lichte chirurgische ingrepen" of "zware ingrepen" kosten, maar nergens vinden we terug wat nu de specifieke kosten zijn van de behandeling voor sikkelcelanemie. Het kan dan wel zijn dat middelen als 'Hydrea' beschikbaar zijn in Angola, maar zolang deze onbetaalbaar zijn voor verzoekster, zal zij in Angola een mensonwaardig leven moeten lijden, waarbij artikel 3 van het EVRM wel degelijk geschonden wordt. Er moet nogmaals op gewezen worden dat verzoekster over een medisch attest beschikt dat stelt dat zij niet in staat is om te werken en dus niet in haar eigen medische kosten kan voorzien. Verzoekster terugsturen naar Angola houdt dus een schending in van artikel 3 van het EVRM.

Dat de RVV in een arrest van 29 januari 2013 (nr. 96 043) besloot dat, wanneer er bewezen is dat de betrokken persoon arbeidsongeschikt is, deze persoon niet terug kan worden gestuurd op basis van de in het land van herkomst aanwezige ziekteverzekering als die ziekteverzekering niet beschikbaar is voor de persoon in kwestie. In casu ging het om een persoon uit Kameroen die arbeidsongeschikt was, en geen toegang kon krijgen tot de Kameroense ziekteverzekering omdat zulks in Kameroen enkel voor werknemers toegankelijk is. In het medisch verslag van dr. [P.] wordt enkel gewag gemaakt van het bestaan van een ziekteverzekering in Angola (ENSA en AAA), maar staat niet vermeld wie allemaal toegang heeft tot deze ziekteverzekering. Er is dus geen enkele garantie dat verzoekster toegang kan krijgen hiertoe, en in Angola een menswaardig bestaan zal kunnen opbouwen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door het ongegrond verklaren van verzoeksters 9ter aanvraag artikel 3 van het EVRM schendt."

4.2.2. De Raad merkt op dat het niet betwist is dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt haar op zich niet verhindert om te reizen en dat zij evenmin in vraag stelt dat de medische behandeling die zij nodig heeft in haar land van herkomst beschikbaar is. Verzoekster houdt slechts voor dat niet blijkt hoeveel de kosten voor de behandeling die zij nodig heeft in Angola precies bedragen. Zij maakt met haar uiteenzetting evenwel niet aannemelijk dat zij deze kosten niet kan dragen en zij toont door te stellen dat zij niet kan werken en dat niet vaststaat dat zij een ziekteverzekering zal kunnen afsluiten evenmin aan dat onterecht werd geoordeeld dat het onwaarschijnlijk is dat zij niet zal kunnen terugvallen op familie, vrienden of kennissen voor tijdelijke opvang en hulp voor het verkrijgen van de nodige zorgen of financiële hulp. Zij gaat schijnbaar tevens voorbij aan het gegeven dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer vaststelde dat de religieuze instellingen en de niet-gouvernementele organisaties in Angola bij de zorgverstrekking vooral aandacht hebben voor de meest kwetsbare personen in de landelijke en de voorstedelijke gebieden en dat de kosten in bepaalde gezondheidscentra relatief laag zijn dankzij de financiële steun van andere organisaties. De door verweerder aangestelde controlearts

heeft dus wel degelijk in aanmerking genomen dat diende te worden nagegaan of de medische zorgen die verzoekster behoeft voldoende toegankelijk zijn en hij heeft uiteengezet op welke gronden hij heeft besloten dat dit wel degelijk het geval is. Verzoekster toont niet aan dat deze arts zijn bevindingen incorrect zijn. Verzoeksters betoog dat zij heden kan aantonen dat zij arbeidsongeschikt is en niet zelf in een inkomen kan voorzien en haar verwijzing naar een arrest van de Raad dat werd gewezen in een zaak waar de feitelijke gegevens niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Er dient voorts op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK